

върбови корени тѣ направили лжкъ, а вмѣсто стрели почнали да турятъ намѣренитѣ гвоздеи.

Съ помощта на такова първобитно оржие тѣ убили повече отъ 200 елена и доста много лисици. Освенъ това, желайки да си похапнатъ човѣшко месо, при тѣхъ въ колибата сами зели да се явяватъ бѣли мечки; но тѣ зле си изпатили за тая си дързостъ — моряцитѣ ги избили. По такъвъ начинъ тѣ се снабдили достатъчно съ месо, което по студениятѣ мѣста е необходима храна за човѣка. Лисичитѣ и еленови кожи пѣкъ имъ служели за облѣкло. Като лапландцитѣ, тѣ пили кръвта на убититѣ елени, а мозъкътъ имъ билъ най-вкусното ядене.

Но настъпила 4-месечната шпицбергенска нощъ; слънцето се скрило съвсемъ и на небето почнали да свѣткатъ звезди, а месецътъ зелъ да освѣтява съ своето бледно сияние снѣжнитѣ равнини и планини на острова. Освенъ това дневното свѣтило се замѣнило и отъ сѣверното сияние, което никжде не добива такава сила, разнообразие и величие, както тукъ, на далечния северъ.

То се явява на небето почти всѣка нощъ: ту като отдѣлни вълнуващи се огнени стълбове, ту като огроменъ огненъ полукръгъ, който залива съ всички цвѣтове на джгата цѣлата северна частъ на хоризонта. Сякашъ е пламнало цѣлото небе. После полека-лека пламъкътъ почва да слабѣе, лжчитѣ изчезватъ, и отново само звездитѣ оставатъ да свѣтятъ съ особна сила. Но нашитѣ неволни пленници намислили да си приготвятъ и изкуствено освѣтление. Направили тѣ малка глинена паничка, налѣли я съ лой и усукали отъ парцали фитилъ, радвайки се, че нѣма вече какво да се боятъ отъ тъмнината.